

HERIBERTO HERNÁNDEZ MEDINA
Öt vers „A láng éle” ciklusból

XV.

*A „mi” szócskát sikerült elfelejtenem;
olyan, akár a semmi. Űr, hiány,
sűrű erdő, és benne én is ott vagyok.*

*„Ti” – ez a másik névmás
majdhogynem barátságtalan,
leszokni róla mégsem tudunk.
Ha kell, elmutogatjuk. Ha már
a felejtés nem sikerül.*

*A „te” inkább vád, mint menedék,
nem árnyék vagy sziget;
egy ország, amibe születünk,
ahol hazudni kell.*

*Azt, hogy „én”, nem tudom kimondani,
talán még leírni sem.
Kurta és feszes, mint egy lepedő,
mint a test, amit megtagadok;
keserű nemlét: vagyok, nem vagyok.*

Nem tudom, miről beszélek, ha a halálra gondolok.

XXVI.

*Az út végén, a házban régi könyvek égnek.
Kiürítették a polcokat, és
a füst csigalépcsője elvész
a sűrű felhőkben. Lemondás, feledés.
Fölfelé kanyarog.*

*A távolból,
az éjszakában
ordítanak a farkasok.
Mit számít,
hogyan senki se hallja, és mindegy
az is, hogy ezen a vidéken
nem hajnalodik és nincsenek farkasok.*

*Az éjszaka árnyakkal tele erdő.
A tűz lassan elemészti
az aranyujtásos díszkötéseket.*

*Lángol a fegyverhordozó, az apród,
a metszeteken a zászlók,
az erődítmény tornyai,
a tartalomjegyzék elenyészik.*

*Beledobják a tűzbe a térképeket is,
a hajónaplót
és a múlt századi képeslapokat.
Mindent beledobálnak.*

*Ha lángolnak a könyvek, ha büszke borítójuk
megtörik a hamuban,
ha a füst elnyeli lapjaikat,
ugyan mit mentsen meg az ember?*

XXXVII.

*Ez a komor épület
szálloda volt a múlt század közepén,
itt lakott az apám,
miután elhagyta a szülői házat.
Egy ifjú városka épült itt akkor, ahonnan
nem vágyott máshová senki.
Néhány ház, és egy nagy, alvó vidék.*

*Erről az erkélyről látható:
itt minden üres,
ez a hely maholnap kiürül,
elhagyják lakói, mind.*

*Egy épület halála előre látható;
lehet, hogy ma éjjel
alszik benne utoljára valaki.
Emlékek fogják eltakarni
ahogy a falak romba dőlnek.*

*Jer, menjünk be és öleljük meg egymást,
mintha sosem érne véget az élet,
menjünk be, és tegyünk fogadalmat,
hogy bármi is történjen, mi halhatatlanok leszünk.*

*Lehet, hogy holnapra már nem lesz több ez az ágy sem,
mint a semmibe ékelődött tér-darab,
és lehet, hogy egyszer
már egymás neve sem jut eszünkbe.*

XLVI.

*Húsz év után. A kutya már nem él,
és még a fák sem ugyanazok
a Szigeten,
mint amiket régen fúj a szél.*

*A ház kisebb;
nem tudom, azért-e,
mert már elkezdték bontani,
és a végtelenbe vezető út
néhány lépés után abbamarad.*

*Csak a gaz,
ezek a falánk bokrok
nőnek be mindent.*

*Csak a dudva,
mint a te melleden is,
benövi annak jelét,
hogy „itt nem vagy idegen”.*

*Azt hittem, ismeretleneket találok
asztalom körül,
akiket ki kellene dobnom
méltóságteljesen. De nem.*

*A könyvtáram szomorú hely,
nehezen nyílnak az ablakok,
és a polcokon poros,
féregrágta könyvsorok.*

*Leülni.
Nem nosztalgiázni,
csak elbúcsúzni attól, ami itt maradt.*

*Azokat, akikkel itt éltem,
talán még viszontláthatom
egy hálásabb helyen,
ahol kevesebb lesz a fájdalom,
és több lesz az a másik anyag,
amit itt hiába kerestünk.*

XLVII.

*Nézz rám, amikor veled beszélek!
– mondtam neked gorombán,
de számodra már nem voltam ott.*

*A távolba néztél,
át a testemen,
és úgy hallgattál csak,
mint egy hangot a sokból,
mit erre hoz a szél.*

*Egyszer régen a fájdalomról beszéltünk
az igaziról is, mint a keresztre feszítés,
meg mindenféle apró-cseprő fájdalomról.*

*Nevetgélve sorra vettük,
leltároztuk a szenvedéseket:
mind a test kínjai voltak,
csak a bőr felszínén vérző sebek.*

*Elfordítottad a fejed,
amikor más fájdalmakról kezdtem
beszélni, a távollét, a hiány,
a halál fájdalmairól –
míg itt ültem
ezen a hideg széken kuporogva.*

Ferdinandy György és Filip Tamás fordításai

Rabóczky Judit Rita: Figyelő